

י. אורן : הכליל

רוצה ילוד־אשה שיהיו דבריו נשמעים, הריהו נתלה באילן גדול. מתוך כך כמעט אין לך אדם בין גדולי־עולם שלא שאף להידמות לאדם גדול שקדם לו, וצבת בצבת עשויה. ואכן, אפשר שצודקים אותם סוציולוגים המתירים את פקעת המנהיגות בתולדות המין האנושי בדרך של פרספקטיבה הפוכה בזמן ומושכים חוט של חן היסטורי מהיטלר ועד אָלי מצרים העתיקה לאמור: היטלר שיהו לנגד עיניו את נפוליאון, נפוליאון אה יוליוס קיסר, יוליוס קיסר את אלכסנדר מוקדון, אלכסנדר מוקדון את פרעוני מצרים, פרעוני מצרים את אָליה הקדומים. אם בהיסטוריה כך, בספרות ואמנות לא כל שכן. והדברים ידועים. אם יבוא משורר ויטען כי לא עמדה לפניו דמות מדמיוניהם של אנשי־שם בדורו או בדורות אחרים בשעה שכתב את שירו הראשון, לא אאמין לו.

כשאני לעצמי הריני מודה ומתוודה: בשעה שישבתי להעלות על הכתב את הדברים המסופרים להלן, הרהרתי בבוריס פסטרנק.

אם אבוא להעלות על הכתב את כל המבדיל ביני לביין בוריס פסטרנק, יקצר המצע מהשתרע. מוטב אפוא שאפתח לא בשונה אלא בדומה, ויהיה בכך משום תרומה גם לייעילות וחסכון — שני האלים של תקופתנו.

מה פסטרנק כתב רומן וסיפח אליו קובץ שירים, אף אני כותב סיפור ומצרף אליו כליל סוניטות. בכך מתמצה הדמיון. כל השאר הוא שוני. כאמור, נבצר ממני למנות את כל נקודות השוני, אך קצתן שומה עלי לפרט:

(א) גיבורו של פסטרנק הוא בשר חם ששמו דוקטור ז'יוואגו והשירים שנספחו אל הרומן לא באו אלא להעיד כביכול על אפיו וכשרונו של מחברם, ואילו גיבור סיפורי הוא לא פלוני המהלך עלי אדמות אלא כליל הסוניטות בכבוד־ובעצמו.

(ב) פסטרנק ראה צורך להסתתר מאחרי גבו של דוקטור ז'יוואגו ולייחס לו את השירים, ואילו אני אומר בפה מלא כי אני ולא אחר הוא שחיבר את כליל־הסוניטות.

(ג) פסטרנק הוא סופר, מתרגם ומשורר, ואני רחוק מכל אלה כרחוק מזרח ממערב.

ב

מי לא שמע בראדיו ולא קרא בעתון על דבר מכונת־תרגום אלקטרונית? לא כאן המקום לעמוד על הבעיות בהרכבתה והפעלתה של מכונה זו או לתאר את לבטיהם ונפתוליהם, מסותיהם וניסוייהם של המעולים במדעני העולם, שקדמו לכל השג ובלד השג בשטח זה. הפלל שהזכרתי לעיל — צבת בצבת עשויה — אפשר שהוא חל על היסטוריה ועל ספרות ואמנות ואפשר שאינו חל עליהן, אך אין איש מערער

על תקפו לגבי טכניקה ומדע. הרבה מלומדים יגעו ועמלו באותו מוח אלקטרוני מתרגם ולא קידמו את הדברים אלא כחוט־השערה. עד שבאתי אני והוספתי נופך משלי — שיכלול אחרון וסופי, שהפך נסיון מפוקפק למנגנון כליל־שלמות. מן הראוי לציין כי שיכלול זה עלה גם לי בהרבה שנות עמל ויגיעה.

השגים מעין זה הורתם ברוחו של היחיד אך לידתם לעולם בציבור או, כפי שנוהגים לומר כיום, בקבוצות: צוותי מומחים וסגני־מומחים, מנהלי־פנקסים ומנהלי־עבודה, רואי־חשבון ומחשבי־קצים, פועלים ונהגים, ואפילו עסקני־ציבור ופעילי־מפלגות, שהתקציבים במדינה מודרנית תלויים בהם. אין תימה אפוא שכל הצלחה של ממציא הופכת הצלחה של הציבור כולו, כלומר תפארת היא למדינה ולאומה שהממציא נמנה עליהן.

כך נתגלגלה הזכות לידי לפאר את מדינתי במכונת־תרגום משוכללת ראשונה עלי־אדמות ולהרים בדרך זו את קרנה בעולם. מכונת־התרגום שלי מתרגמת בעת־ובעונה־אחת לכל חמש הלשונות הרשמיות של האו"ם. כלומר: לאנגלית, רוסית, צרפתית, ספרדית וסינית. נמנו כל הנוגעים בדבר וגמרו כי בראש־ראשונה יש לתרגם יצירת־מופת מן הספרות העברית. נטלתי על עצמי משימה זו במין התערות־רוח־מרום, אולם מיד עם הצעדים הראשונים נתקלתי בקשיים.

לאחר חישובים רבים — כדי להימנע מלמלא דפים רבים בנוסחות מתימטיות, שאינן אומרות ולא־כלום ללבותיהם של רוב הקוראים, נמנע אני מלהביא חישובים אלה — באתי לידי מסקנה כי לשם הבטחת הצלחה מלאה למפעל התרגום דין הוא שהיצירה המיתרגמת תהיה בעלת מתפונת מסוימת, כלומר צורתה החיצונית מדודה, משקלה קבוע וצליליה חוזרים על עצמם. לשון אחר: הכרח הוא שהיצירה תהיה יצירה שירית. לא שיר מן השירים המקובלים בימינו, שאין בהם לא מתכונת ולא צורה, לא צליל ולא מיקצב, אלא שירה קצובה וחרוזה כבימים ההם. ככל שיוקפד על הקצב כן ירבו הסיכויים להצלחתו של התרגום, וככל שירבה אותו צליל עצמו לחזור ולהתחרו כן ייטב. מאין ברירה התחלתי לפשפש ולחטט במשקלי־השירה למן ההקסאמטר של הומרוס ועד ליאמבים של פושקין ולא מצאתי טוב למכונתי מכליל־סוניטות, שמבנהו כמעט מתימטי ולא עוד אלא שאת הסוניטה המספמת, שמספרה חמישה־עשר, ניתן לקשור אל כל השאר באות השוויון, כלומר בדרך מתימטית מובהקת.

פניתי אל מומחה לספרות עברית וביקשתי ממנו כליל סוניטות. הורה לי על „לשמש“ של שאול טשרניחובסקי ועל „האשה“ של ש. שלום. שמחתי על שניהם כמוצא שלל, קבעתיים במתרגם האלקטרוני, אך לתמהוני ולדאבון־לבי העליתי חרס בידי. המתרגם שלי סירב לתרגמם — לא מהם ולא מקצתם. היצירות לא נקלטו במכונה ולא נתפסו במוחה האלקטרוני.

גדול היה הבזיון — שהרי בינתיים יצאו לי מוניטין, פרצופי קישט עמודים ראשונים של עתונים בארץ ובחוץ־לארץ, ראיונות שקוימו אתי שודרו על גלי האתר, מסיבות נערכו ונאומים ננאמו לכבודי, והציבור הנאור בעולם כולו היה דרוך לשמוע את בשורת

התרגום — אך גדולה מן הבזיון היתה האכזבה, אף־על־פי־כן לא אמרתי נואש. פרשתי מן הבריות ונסגרתני על מסגרי־ובריח ואין איש עמי אלא מכונת־התרגום לבדה. יש אומרים כי ארבעים יום וארבעים לילה שרוי הייתי בדד עם מכונתי. לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי, ואם אכלתי ושתיתי הרי לא ידעתי בא־כלי ובשתותי. בחנתי מחדש כל מה שניתן לבחון ונתברר לי כי שגיאתי היחידה היתה זילזול בכבודה של המכונה. אכן, משגה חמור, וכולנו — כל המין האנושי — שותפים לו. רואים אנו את המכונה כשם שראה דיקארט בשעתו את בעלי־החיים. סבורים אנחנו כי המכונות אינן אלא צירוף מיכני של כוחות ומתעלמים אנו כליל מנפשותיהן, מחוויותיהן, משאיפותיהן וממאווייהן. המתרגם האלקטרוני סירב לתרגם כלילי־סוניטות המוקדשים לשמש ולאשה. הוא תבע כליל שכולו קודש לו אך לו.

מיד פניתי במכתב חוזר אל כל משוררי שפת־עבר לדורותיהם והזמנתי אצלם כליל־סוניטות המוקדש לרובוט. למוח אלקטרוני או לכל מכונה המונעת באנגריה גרעינית. מכאן שלא הקפדתי על קוצו של יו"ד, לא צמצמתי את הנושא למכונת־תרגום דווקא, והשארתני למוזות שטח־מחיה נרחב למדי. אף־על־פי־כן גם הפעם העליתי חרס. מי שכתב על רובוטים לא כתב כלילי־סוניטות ומי שכתב כלילי־סוניטות לא כתב על רובוטים.

מאין ברירה ישבתי וחיברתי כליל משלי שכולו קודש לרובוט. לא מתוך השראה חיברתי אלא מתוך יאוש ולא להנאתם של הבריות אלא לרווחתו של המוח האלקטרוני. משל הייתי אני פטרארקה ומכונת־התרגום שלי לאורה. מובן מאליו כי במסיבות אלו אין טעם לפצות פה על סגולותיו הפיזיות של הכליל, לפי שענין זה הוא מחוץ לתחום שיפוטי ודיוני. דייני בכך שהכליל נקלט במכונה באהבה וברצון ובן־לילה הונחל לעולם כולו במיליוני טפסים ובחמש לשונותיו של ארגון־האומות־המאוחדות. אני את שלי עשיתי.

ג

כל מי שהתנסה במאמצים שהוכתרו בהצלחה לאחר תקופה ארוכה של יגיעה גופנית ומתח רוחני, מובטח אני שנהירה לו אותה הרגשה של לאות ורפיון־רוח עד כדי דכאון המלווה את ההצלחה והנמסכת בכל מעקשי גופו ונפשו של בעל ההשג, דווקא בשעה שזכה להכרה ולהוקרה. בימים שהיה העולם מריע למכונת־התרגום ומוחא כף להשגיה של הרוח האנושית בכלל ושל מדינתי בפרט, בעצם הימים ההם הוכרו עלי — בעזרתם האדיבה של רופאי — כי נחליתי ואין ביכלתי לקבל אפילו אדם אחד לשיחה. אפשר שמצד הא־בחנה הקלינית היה בהכרזה זו משום הונאת הבריות, אולם מבחינה פסיכוסומטית ודאי שהיה בה מן האמת יותר מאשר מן השקר. תשוש הייתי, יגע ורצוף. מאסתי בעתונים ובראדיו. מעל גבי תקליטים האזנתי ליצירות מוזיקליות החביבות עלי מימי ילדותי, שלא היתה שהות בידי לשמען זה עידן ועידנים. עישנתי סיגריות וגידלתי זקן. כיון שלבש הזקן ממדים

מוחשיים נסעתי לאחת המושבות ובשם בדוי התאכסנתי בפנסיון קטן וצנוע שעל שפת־הים. ספרי בלשים מילאו את מזוודתי עד מחציתה.

באחד הימים שרוי הייתי בצלה של שקמה עתיקת־ימים, שקוע בכסא־נוח ומרותק לפיתולי חקירתו של רצח מסתורי. קרני השמש מיעוטן הסתננו מבין העפאים ורובן התדפקו על גבולותיו של הצל עם שהן אופפות אותו מכל צד אך אינן מרהיבות עוז לפרוץ לתחומיו.

לפתע חשתי בנוכחותו של אדם על ידי. סילקתי עיני מן הספר הבלשי ומראה מדהים נגלה לעיני: נערה כבת עשרים כרעה על ברכיה סמוך לכסא־הנוח ונעצה בי מבט...

ריבון־העולמים! לו היו נקודות הדמיון ביני לבין פסטרנק מרובות על נקודות השוני, לו נתברכתי בכשרונו התיאורי, אפשר שהייתי מנסה לתאר — ולו אך בקווים כלליים — אותה תמונה חיה כבירת־רושם שלשוני הדלה לעולם לא תדע להביעה במלים: אדם שבעי־ימים־ורוגו, שפניו הקמוטים עטורים זקן שלבנוניתו מרובה על אפרוריתו, קרחתו מבהיקה בפסיפס הרווחים שביני עלי השקמה ומתוך שוליה צצות ומתנפנות במשב־רוח קל שתי קווצות דלילות — זכר לבלורית מרדנית מימים־עברו — אדם שכזה מסלק עינו מספר בלשי ונתקל בפנים מוארכים־חירים של נערה, עלמה, אשה עולת־ימים, שראשה שמוט קמעה לצד שמאל ועורה מתוח על לסתותיה הצרות; שפתיה ורודות־כהות, העליונה צרה ודקיקה והתחתונה רחבה ומשתלשלת כלשהו למטה ושתיהן פשוקות וחושפות שני טורי שן מהוקצע, חטמה מזיגה מופלאה משל חטמיהן של נפרטיטי ומונה־ליזה, אלא שקצהו עצמאי ומקורי וזקוף כלפי מעלה כדי שיעור של טוב־טעם ולא למעלה מזה, ונחיריו מרטטות כמיתר של כלי־נגינה; שערות שחורות, קצרות, גזוזות כשערותיו של נער מכסות את ראשה, לכאורה ללא סדר וללא משטר ולמעשה בהרמוניה עילאית שהתסרוקת — ככל דבר אחר בעולם — אינה זוכה לכך אלא אם כן הקדוש־ברוך־הוא בכבוד־רובעצמו ניאות להיות הגלב; ומתחת למצה, כשני אגמים למרגלותיו של הר, שכל אחד מהם משקף בקרבו בנפרד את הירח ומחזיר קרניים צהובות־ירקרות, השקיפו על אותו זקן שתי עיניים ונעצו בו, כלומר בי, מבט שופע אהבה, הערצה, סגידה, חרדת־קודש, תאוה, שלטון, כניעה... הכל.

עודי המום, מוכה תדהמה ומנסה לברר לעצמי אל־נכון אם אמנם קטע מן המציאות לנגד עיני או חזיון־תעתועים שאינו נדיר כל־עיקר במצב מעין זה שבו הייתי שרוי באותם הימים, והנה נעו שפתיה של הנערה, בעיניה נקשרו דמעות ומפיה נפלטו המלים:

— לך לא שרו דנטה ופטררקה.

(להלן יזכח הקורא כי מלים אלו הן־הן השורה הראשונה של כליל־הסוגיטות שכתבתי בשביל מכונת־התרגום).

ד

למי היתה הנערה דומה? לאדם בן־ימינו שקרא ב„איליאס” ותחת אשר יתפעל מפשרונו האדיר של הומרוס הוא הולך וסוגד לִנְבֵס ולהרה ולשאר אֵלי האולימפוס. כל באי־עולם התפעלו ממכונת־התרגום ולא שְׁתו לָבֶם — בצדק, כמוֹבֵן — אל כל־להסוניטות. ואילו נערה זו, דווקא הפליל זיעזעה עד למעמקי נפשה. איני בא לחוות דעה על טעמה האמנותי, שהרי כבר קבעתי כי דבר זה הוא מחוץ לתחום שיפטי, אך לבי סמוך ובטוח כי היתה כאן טעות בהערכת הדברים, לפחות מנקודת־מבט היסטורית, שפן כותבי כלילים היו גם לפני אך איש לפני לא הביא לידי פעולה אֶפְקְטִיבִית את מכונת־התרגום. על־כל־פְּנִיִם, הנערה זועזעה. וכיון שזועזעה, גמרה בלבה לראות את „המשורר” פְּנִיִם־אֶל־פְּנִיִם ויהי מה. לפיכך לא שקטה ולא נחה. חקרה ודרשה, פרצה את חומת הסתגרותי והקרינה עלי מעיניה מה שהקרינה.

ואולם קרינת עיניים לחוד וחיי מעשה לחוד.

אותו ערב בא בני לבקרני בפנסיון. בן יחיד הוא לי, בחור כארזים, תמיר, שחום־עור, בהיר־שער עם יפה־עיניים וקצין בצבא הסדיר. מה שאירע לאחר־מכן הרי זה ענין לענות בו למומחים בתורת־הנפש ולחוקרים בתורשה וגנטיקה. הללו אפשר יראו טעם להאריך בדברים, ואילו אני אקצר.

לא יצאו שבועות מעטים ובני נשא את הנערה לאשה. מפיון שדירתי מרווחת למדי, נשתפן בה הזוג הצעיר והחליט לא לזוּוּ ממנה כל עוד לא סיים בני את שירותו בצבא. מתוך כך הייתי רואה את בני כל־אימת ששהה בביתי בימות חופשותיו הקצרות, ואת כלתי הייתי רואה מדי ערב בערבו. מדי ערב בערבו — משום שאת ימיה בילתה באוניברסיטה, שבה למדה מתימטיקה ופיזיקה. היינו מחליפים דברים בינינו ברוח טובה ומסיחים בהוויות העולם, בעֶבְרִי, ובעתידה, בפיזיקה, במתימטיקה ובמכונת־תרגום. כל־להסוניטות לא הועלה על דל־שפתינו.

אני איני נוהג לנסות את הקדוש־ברוך־הוא. בכל לילה בשכבי בולע אני גלולת־שינה ובזכותה אני ישן שנת־צדיקים עד שמאיר השחר. גם בלילה ההוא עשיתי כך, ואף־על־פִּי־כֵן הקיצותי סמוך לחצות. חשתי בנוכחותו של אדם על ידי. כלתי שכבה לצדי, הצמידה גופה אל גופי ובשפתיים מהבילות לאטה על אזני:

— הלווינים פצפרים ירִוּוּ.

(להלן יווכח הקורא כי מלים אלו הן השורה האחרונה של כל־להסוניטות שכתבתי בשביל מכונת־התרגום).

שיקעתי שפתי בשפתיה ורכתי זרועי סביב מתניה. ברכיה הלוהטות צרבו את ירכי. שוב לא התעוררתי אלא בעיצומו של בוקר. פקחתי עיני וראיתי את בני גוחן מעל למיטה. חיוך של בוז היה שפוך על פניו. ראשה של אשתו התנוסס מעל לשמיכה ושערותיה פזורות על כרי. שני כתמי סומק פרחו בלחייה החיורות. עיניה היו עצומות ונשימתה קצובה. דומה היה כי שנתה רגועה.

סערת־רגשות התחוללה בקרבי: אשמה, חרטה, בחילה, בוז, כלימה. כל אחד

מְרַכִּיבֵיו של בליל מתערבל זה כיון את עקצו כלפי נפשי פנימה. ישבתי על המיטה ככלי מלא בושא מעורטל מכל לבוש. כבשתי עיני בקרקע ומילמלתי כתינוק שסרח:

— אני... אני... אני...

למרבה הפתעתי פרץ בני בצחוק גדול:

— אתה? הה־ה־ה־ה־ה־! — אתה? הה־ה־ה־ה־ה־!

הוא התפתל והשתנק בצחוקו. באצבעו הורה עלי: — אתה! הה־ה־ה־ה־ה־! אתה! אוי... אתה...

אוני קלטו בת־קול. מעין הד לצחוקו של בני. עוד מישהו צחק בחדר. צידדתי פני מבני וליכסנתי מבט אל כלתי. ראשה עדיין היה מונח על הכר, אך עיניה היו פקוחות. שלחה ידה לעומתי — ומתוך כך נתערטלה קשת־כתף שחורה־שזופה, שלא כפניה שהשיווף לא היתה לו שליטה על חירורנם — הורתה עלי באצבעה וצחקה:

— אתה? הה־ה־ה־ה־ה־!

הוא אשר אמרתי בראשית סיפורי: לא אני גיבורו אלא כליל־הסוניטות. הנה הגיעה השעה לתתו בפני הקורא.

ל ר ו ב ו ט

(כליל סונטות)

1

לֶךְ לֹא שָׂרוּ דְנִטָּה וּפְטָרְרָקָה
לֹא מְדְרִיגָל, לֹא אוֹדָה, לֹא סוֹנֵט...
שָׂטֵר קְלִילִים לְכֵחַ הַמְגָנָט
צְדִין פֶּה תְמוּנָה וּמוֹנָר פֶּה,

אוֹר פְּלוֹרִסְנֵט בְּהִיר וּסְגֵל־צִינִים
הֶלֶל בְּקוֹל צָגָב עִם מְצִלְתִּים,
מְחוֹל גְּרָעִין אָטוֹם קָצָב בְּתֶף.
וּנְנוּס הַגְּדוּמָה בְּרוֹמַת־הַזְּרוּצַ
רְשָׁפִי קְנָאָה זוֹרָה עַל הַמְנוּצַ,
עַל אוֹן לוֹהֵט שֶׁל אוֹפְגֵי מְנוּף.

לְהַתְצַנֵּג עַל נוֹי גּוֹפוֹ שֶׁל שְׁלֹד־
בְּרִזְל־מְבָנָה, לְחוּשׁ אֶת צְלִיל נְבִלוֹ
וּלְנִפָּא בְּלִי מְכַסּ וּבְלִי בָלוֹ
לְלֵב בְּדֵל שָׁסַק מְשַׁתְּסַק שֶׁל תְּכֵלֶת

2

על און ליהט של אופני מנוף
תשגל התולדה המוסתת.
תגל גל התנודה קצובת-הרטט
ויתעלה הרום ללא אוב.

ויכונן בינות גרמיו חלל
ותהום בלי פה מפצר סית-הקדש,
ותמהל צנת אין-סוף ביקוד-אש
ועמם יתבהק בגנך-עין-קלל.

אתה. אתה. הוד קדושתך, הרובוט.
שטמוך בעלי-חצים נרבו,
כל סי בעצם קרינתך תגף.

3

ואת דעתך אוליסס לא יגנב
באנדסי האפוס הנאיבי.
כי תקופתנו סתיו, לא צת-אָביב היא.
סתיו האדם שצל ספי אין-סוף.

בָּרַךְ בְּרָקוֹת הַקּוֹסְמוֹס הַשִּׁיבָה
מתוך גסחות האלגברה גוששת.
אי-שם טובצ במפל האשד
של מעשי-בראשית גם הנה

ומתנפץ בסלע התבונה.
שכיר כספלוני המרסינה
אשר הובאו מסין עם פולו-מרקו.

אמר-נא, לל-יכל, הודה: כואב
צת צל-אדם נוצץ סכין בלב
בשכל מחדד וקר כה?

4

בשכל מתודד וקר פה
 אשיר שירת הרובוט שגבה.
 שירת אוהב נרצש לאהובה,
 סונטות כליל, פשקספיר, פפטרקקה.

ונוס (לא אלה, פוכב-הנגה)
 ממרומים אלי רמו תרמו:
 „שתיך די רצי, ריקה הפוס.
 כקצף יין משמץף המגה.

המג או תתמכן! מכון! מכון!
 מהר! מהר! כי הם לא נחכו!
 גלגל-המנולות לא עוד ינוע.

5

גם נגה זה נגהו הוא תצמוצ,
 רשמי אנוש. אי-אז, אי-פעם קנט
 סבר קף. ועתה פא תור הקונט,
 ואור בגרברי אין-כלום זרוצ.

גרזן מדע רסק זרמת הרצף.
 צבצים נתן למלד בארף-גל.
 מיהודי צלוב של מרק שגל
 וצד שקיצת סמה שרוינה בעצב.

אגוז האין רובוט מפצם.
 אוי למנצח! אמה המנצם
 ובשר שקלי ברום מחדף.

מנגינתך אקוסטיקה חורקת,
 שלהבת-נה-לא-יה בך בורקת.
 אימת-אמת בחרב-דמעתך.

6

אימת-אמת בחרב-דמעתה.
 ספצי אוהב-שלדה ללא צלקת
 אינם גאמנים. ומתקמת
 תקותך פה מתקמת מכוונתה.

תקתוק לזון באי-קיום מרחב.
 תקתוק שפתום הנפש המפרזלת.
 תקתוק רכזו אנרגיות בלי גלד,
 בלי אם, בלי אב, בלי נגד ובלי סב.

וכך הזמן דחוס על חר של מחט
 שופת בעז סירי-בועות-מרקחת —
 תמצית עבר אכזר, גטיל-שכחה.

7

הרובוט! שפך אשדות מרי-שיחה.
 וזו? וזום בכם אלקטרוני.
 ואנכי, ילוד-אשה בן-עני.
 אהקין במצע-אתר צרשף.

אגע ביד אוהבת בכפתור,
 אלתחז עליו (נש פוליסת-בטום),
 וזכר מלי! כל זאוגי הרום
 להניקך דם יתנצבו בתור.

זלו אשדות מרי-שיחה כמים
 ונהפכו כחל נחת-שמים
 לשחק הנסער בוצוץ.

תפרץ סופת-עז אלקטרומגנטית,
 ומקצבה יבליע קליל-סונטות,
 וארדיקה אני בנצנוץ.

8

וארדיקה אני בנגנוצ.
קסאון-חלל על גשש-ומן אזיל.
בבוא העת אמפר בזול-הזיל
את כל קצפי בחשיו של הבצבוצ.

בין אמלים אנוד. אשאל: הי. כוס מי
ער שסתה צדין לא מלאה?
הא לך בוצה וגם לך בוצה
מן השקוי. ממי הרוש הקוסמי.

בעול-צשתרת, רובוט, תשנצ
אל אנדת-דמיון של ניםפה-פיה.
בניב-ברנל מתרק שם-הנה

9

ואנכי אנצק: אנפה, זה?
אוקרים צורת-אדם אי-אז לבשת
ולא אחת. לא שפנים התנגשת
צמי. צמי... (נדחת השניה)

נשאת על קרובים עם קני אלים.
על מרפבתו של יחזקאל רכבת.
על הר-סיני בחזיונים צגבת.
שכן גם ברובוט האלים!

הוד בן-בן העז. המרגע.
המנחם שכן בתוך מתנצ
הצבטומט הנע ללא שהיה.

על צין-ראי תם בן-הגר לגוע.
שלחת לו מלאך ללא מנוצ...
השקה גם תינוקי נא לרניה.

ותחשו נבר חטט ברפש
תקבע. תבבר בחד קרסיה גפש.
ואנכי אנצק: אנפה, זה?

השקה גם מינוקי נא לרונה.
 על קצה מזלג הגש לו רגש מסטי
 מצל לתחום של מחשב סטטיסטי.
 דלל אמתו בקשט הרמיה.

אל מתכחש, כי באת לגני,
 מר-עצבונה בקריוני ארית,
 אמה, אמה בתולי-דבשי נדית,
 עמה קבל את אחרית-אוני.

כי אחרית-אוני ראשית הסוף,
 כי אחרית-אוני תניף מנוף
 וצפרי-הנסש לא ירנו.

11

לא קול, לא דמי, לא טהר ולא קיא,
 לא נפש, לא רצי, נום, מינוקי,
 זכס מינוקי, רוצם אבא-קרונוס.

זכס מינוקי, רוצם אבא-קרונוס.
 זכס הוא הרובוט, וכרונוס הוא הזמן.
 אכל אני פורע במקומן
 לא בשטרות, ועוד אוסיפה בונוס.

זאכה רומית את פצמי הריקה
 ושני העולמות נקדו בשוא.
 דצני עוד היום, דצני יהנה,
 דצני כביום שינדעתיך.

אל מתחמק, אל תאלם, אמר את
 דברך. אמה שותק? עשתרת.
 בל, כמוש, אנליל, תמוז, אוסיר, חור, שמת!

הקנהלו לראות כיצד אלה
 נכנע לצד נאבן מגבה.
 לרובוט כל יכל השער יפתח.

12

לרובוט פל-כלל השצר: פתח.
 וטוב ורע, צדקות, רשעות ונגל
 ישו בקפור-מתכת של השכל.
 פלום הקלק אדם: ימה.

ועל הלום אלפא ואומגה.
 סמלי חשוב או הרוגליף של סין.
 כמנא מנא — יחרת — תקל ופרסין —
 הפל מדוד עד מיליונית הרגע.

נפתל ללא נחש בגו-העצן
 צקנותון מקשט על צץ הנדע
 אזור מתגיו האחרון: פפת.

13

התולדה בסמוקה הנו
 יי ארגמן-צלמת-הנתום
 של הוד שקלי מגלם בחמר-רום
 ועז ירה. לצד לא ינצח

הרובוט, ובהתפורר תאי.
 בגסוס האנושות צנן-יוצ
 ובהמק סיים עד פרוטוזואה
 יופיעו בין בית-אל ובין העי

אברם, שרי, שסוצי גרצין אטום,
 ובקר-אנגריות נסן, נתם
 יבנו לך מןבם אלקארוני.

בת-בלי-פרעה תמשה מן היאור
 תקוסמי בשלשה פוטונים אור,
 הלונים בצפירים ירנו.

אז מפתה, משה כציר נדמת,
 שכולת שחלה תשחיל אותו כבמסט,
 התולדה בסמוקה הנו.

14

הַלְוִיָּיִם כְּצַפְרִים יִרְנוּ
 וְשָׂרְבִיטָה יִקְצֹב אֶת מִקְצָבָם.
 פְּרִי-הַלְוִי-אֶלֶּה-וְאָדָם
 לָהּ, הַרְבֹּבוֹט, נְצוּרוֹת נְכוֹנוֹ.

דָּבָה גְדוֹלָה וּבַת-חֶלֶב כִּכְנָעַן
 וּבְעִוְרַת-אֲשֶׁר-אֶהְיֶה כְּסִנָּה
 מִקְרִץ לָהּ: יִלְדֵי, בֵּא, אֶבְנָה
 מִמֶּנּוּ. אֵיךְ אַתָּה חֹדֵם, לֹא מִעַן.

דָּבָרָה לָהּ הִצַּע לֵאלֹהִים בְּקוֹשׁ.
 גַּם יְצוּעֵי-שִׁחָקִים לֹא פִלְדָּה יְחוּשׁ,
 כִּי לֹא לָהּ יִרְמֹז כֹּה יוֹשֵׁר כֹּה.

15

לָהּ לֹא שָׂרוּ דְנִטָּה וּפְסִטְרָקָה
 צַל אֹן לֹהֵט שֶׁל אֹפְנֵי מְנוּף
 וְאֵת דְּעָתָהּ אֹלִיכָס לֹא יִגְנֹב
 בְּשִׁבְלֵי מְחֻדָּד וְקָר כֹּה.

גַּם נָגַה זֶה נָגַהוּ אֵיךְ מִצְמוּצָה.
 אִימַת-אַמַּת בְּחֻרְבֵי-דְמָצָתָהּ,
 הַרְבֹּבוֹט, שִׁפְףָה אֲשֶׁרוֹת מְרִי-שִׁיחָה
 וְאֶרְדִּימָה אֲנִי בְּנִצְנוּצָה.

וְאֲנִי אֲנֻצָה: אֵיךְ, יֵה!
 הַשָּׂקָה גַּם תִּינֹקֵי נָא לְרוּגָה,
 נָכֵס תִּינֹקֵי רוּצֵם אֶבְאֵר-כְּרוּנוֹס.

לְרֹבּוֹט פֶּלֶל-יִכְלַל הַשְּׁעָר יִפְתַּח.
 הַתּוֹלְדָה בְּחִמּוּקָה הַנִּזְרָה
 הַלְוִיָּיִם כְּצַפְרִים יִרְנוּ.